

Abstrakt

Smyslem a cílem práce je porovnat ustanovení a některé základní principy právního řádu týkající se člověka jako biologické entity a shluku molekul sestavených a fungujících podle určitých pravidel jako entity chemické, s biologickými pravidly. Právo jako fenomén společenský, působící na člověka slovem a písmem přes druhou signální soustavu prostřednictvím smyslových orgánů, slouží, podobně jako některé chemické látky např. feromony, ke koordinaci jednotlivců v jejich interakci navzájem a vůči společnosti jako celku. Proto se jeví jako součást principu biologické signalizace a to na její nejvyšší úrovni. Podle principu hierarchie by tak měla být tato signalizace v souladu se signalizací na nižších úrovních, tedy na úrovni jednotlivých orgánů, tkání a buněk. Není-li tomu tak, dochází k nerovnováze se všemi důsledky z toho plynoucími.

Je-li právo součástí hierarchie biologické signalizace, lze jen velmi obtížně přijmout tezi přirozenoprávní teorie o tom, že člověk se rodí obdařen právy, která jsou nezadatelná a lze je pouze rozpoznat a popsat. Toto rozpoznávání a popisování je totiž nejen ryze subjektivní názor popisujícího, závisející na vytváření funkčních okruhů v mozku. Tato schopnost je navíc dána genetickou výbavou a tudíž velmi individuální, vychází navíc z konkrétní společenské situace. Jsou-li lidská práva a právo vůbec jedním z pilířů demokratického právního státu, měl by takový pilíř být z vědeckého pohledu nezpochybnitelný, jinak hrozí, že by při nesouladu s přírodními zákonitostmi mohlo dojít k jeho nestabilitě. Pro udržení a správné fungování lidské společnosti je proto nutné vytvořit stabilní konstrukci vztahů uvnitř společnosti v souladu s přírodními zákonitostmi.

Stávající právní řád v naší oblasti je postaven na základu ze subjektivních práv. Ta se biologicky jeví jako neuronální spojení v každém z nás, tedy jsou utvářena odlišně a téměř pokaždé jinak, neboť nervových buněk a jejich spojů je v našem CNS řádově víc, než jedinců takové spoje vytvářejících. Proto je i naše subjektivní vnímání objektivního práva (signalizace společnosti jedincům) odlišené a musí být korigováno autoritami, jež nejsou ničím jiným než dalším odlišně vytvořeným systémem subjektivních práv. Je naší slabinou i to, že máme druhou signální soustavu a pojmové myšlení a proto se, na rozdíl od jiných organismů, neřídíme chemickými impulsy ale hlavně slovem, ať mluveným či psaným. Proto je možné, aby i nějakým způsobem

defektní organismus vytvářel signalizaci a byl schopen nás i na takto defektní signály přinutit reagovat, což je při defektním chemickém signálu méně pravděpodobné.

S biologickou podstatou a jejím vztahem k právnímu řádu souvisí i entropie jako systémová veličina, již každá nerovnováha v systému, přinášející nutnost dodávání energie (peněz) pro udržení stability, snižuje a zároveň tak zvyšuje míru zranitelnosti systému. Rovněž svoboda, její charakter a míra ovlivňuje entropii společnosti jako systému. Nerovnováha a nesoulad přírodního a společenského, tedy právní pravidla defektní vůči přírodním zákonitostem pravděpodobně podporují i některé negativní jevy, které zhoršují a někdy dokonce ohrožují samu existenci jednotlivce a možná i živočišného druhu jako celku. Tyto negativní jevy se dají ve společnosti vyzorovat zvláště v posledních dekádách. Právo, právníci a politici by tedy měli ve své činnosti respektovat biologickou podstatu člověka.